

Tisztelt Támogatónk!

Remélem, hogy Ön is, szerettei is egészségesek! A világvjárvány idején különösen is átéljük törékeny voltunkat, gyengességünket és esendőségünket. Ugyanakkor felemelő tapasztalni Isten gondoskodását és megórzó kegyelmét a veszedelemben!

A Lepramisszió világméretű nagy családjából sajnos sokkal több szenvedésről, betegről és halálról kapunk híreket, mint amik a mi hazánkra jellemzőek. Afrikai, ázsiai tagországainkban munkatársaink és minden ember küzdelme elképzelhetetlen a mi számunkra. Ahol nincs minimális egészségügyi ellátás és gondoskodás, ott a járvány akadályok nélkül tarol. Számokat sem tudni, mivel a kimutatások is esetlegesek és pontatlanok. Hősies küzdelmet vívnak a Lepramisszió orvosai, ápolói a napi feladatok ellátásában, miközben saját egészségük is bizony könnyen áldozatul esik! Nyissuk ki szívünket és szeretetünket azok felé, akik nálunknál mérhetetlenül nehezebb terheket kell, hogy viseljenek!

Támogatóinknak ezúton is hálásan köszönöm töretlen hűségét, szeretetét, elkötelezettségét! Megrendítően felemelő tapasztalni, hogy nem fordultak el a betegektől ezekben az elmúlt, nehéz hónapokban sem, hanem felelős szeretettel és áldozattal teszik lehetővé, hogy vállalt támogatásunk egyenletesen célhoz érhesse! Kongó és India betegei felé időarányosan tudtuk eddig teljesíteni vállalásunkat, amiért nagyon hálásak! Köszönetüket ezúton is tolmácsolom minden kedves Támogatónknak!

Most egy bangladesi asszonnyal ismerkedhetünk meg. Bár ebben az országban mi nem vagyunk jelen támogatásunkkal, Kajari története azonban jellemzően tükrözi sok-sok leprabeteg hasonló sorsát minden olyan országra és területre nézve, ahol mi is tevékenykedünk!

Kajari mosolya biztatás a leprabetegség elleni harcunkban!

„Gyakran úgy éreztem, hogy jobb lenne elmenni. Ha Isten elvinné az életemet, az jó lenne.... Családról álmództam. És jobb megélhetésről. De ahogy elveszítettem az ujjaimat, elveszítettem a reményt is mindehhez.” – meséli.

Kajari Bangladesben él. A lepra egész életét megterhelte. Mindössze 10 éves volt, amikor a lepra jelei először megjelentek rajta, de senki nem tudta: mi ez. Csak 30 évvel később: 40 éves korában diagnosztizálták a betegségét! Addig folyamatosan romlott, romlott az állapota anélkül, hogy bármi segítséget kapott volna!

Ujjak helyett csak kicsiny csonkok maradtak a kezén. Lábfejen pedig mély sebek. A Nemzetközi Lepramisszió bangladesi kórházában kapott gyógyítást és segítséget ahhoz, hogy a sebeit miként tisztítsa, kezelje. Bár 20 éve már nincsenek ujjak a kezén, mégis takarítóként felfogadták egy iskolába. 45 percet oda, 45 percet visszagyalogolva végzi minden reggel az iskola udvarának söprését. Lába sérülései miatt csak kicsiny léptekkel tud járni. Élete mindennapjai nehezen telnek.

Ennek ellenére nagyokat tud nevetni, sőt a társait: Asmát és Anvarát jókedvre tudja deríteni. A kórházban ismerkedtek meg és lettek barátnők. Közel laknak egymáshoz, így gyakran összejárnak. Olyankor sokat derülnek Kajari tréfás megjegyzésein, amint azt képünk is tanúsítja.

Tisztelettel kérem továbbra is támogatásukat, hűséges gondoskodásukat leprabeteg testvéreink és családjaik, közösségeik javára! Szeretnénk éves vállalásunknak a még hátralévő részleteit is időben elküldeni Kongóba és Indiába, hogy a munka zavartalanul folytatódhasson a rászorulóknak között! Kérjük segítségüket ehhez! Előre is köszönjük!

+++++

Utóbbi néhány körlevelünknek részévé tettük a fényképeket, és nem különálló képeslapot mellékelünk. Mindkét megoldásnak vannak előnyei, de hátrányai is. Váltogatva a külső megjelenést, tesszük változatosabbá Támogatóinkkal való kapcsolattartásunkat.

+++++

A járvány miatt őszi csendesnapunkat sajnos nem tudjuk megtartani. Bízunk benne, hogy mihamarabb sor kerülhet ráj!

+++++

Kedves Mindnyájuknak jó egészséget kívánok! Hálás köszönettel, tisztelettel és szeretettel:

2020. október

A handwritten signature in blue ink, which appears to read 'Riskóné Fazekas Márta'.

Riskóné Fazekas Márta igazgató